

Світлана — провідна актриса Запорізького українського музично-драматичного театру. Кілька сезонів збирали аншлаги вистави за п'єсами «Дерева вмирають стоячи» Алехандро Кассони та «Трамвай «Бажання»» Теннесі Уільямса, де вона виконувала головні ролі. За роль королеви Гертруди у «Гамлеті» їй було присуджено премію на Всеукраїнському театральному огляді, а недавно на регіональному фестивалі в Енергодарі інша її «іспанська» вистава — «Дім Бернарди Альба» за Лоркою — одержала головну нагороду. Вона грала також Проню Прокопівну («За двома зайцями») — найколеритнішу дурепу з української класики, наших (вибачайте, московських) сучасниць у виставах «Соррі» та «Ми їдемо,

СВІТЛАНА РОМАШКО

їдемо» модних нині драматургів Галіна та Коляди...

Світлана Ромашко давно склалася як непересічна театральна актриса, особистість. А от з кіно — складніше. Не маючи змоги, як деякі столичні дівчата, чергувати біля дверей кожного режисера, якому «світить» запуск з новою картиною, вона рідко з'являється на великому екрані. З-поміж її найпомітніших ролей в кіно слід назвати ключницю Малушу («Легенда про княгиню Ольгу» Юрія Іллєнка), авантюристку Діге («Золотий ланцюг» Олександра Муратова), смертельно хвору Варвару

Світлана Ромашко у фільмі «Легенда про княгиню Ольгу». Режисер Юрій Іллєнко.

Захарівну («В далеку путь» Олеся Янчука), селянку, яка рятує від більшовицького погрому церковну реліквію («Голод 33» того ж Янчука). На жаль, не завершилась у конкретних результатах її співпраця з Давидом Черкаським, Віктором Гресем,

Григорієм Коханом, Леонідом Осикою та іншими режисерами. Причини різні. Наслідок один — забуття на кілька років, що для вродливої і делікатної актриси важить дуже багато...

*Фото і текст
Миколи Максимова.*